

[Lykketoft]

ægtefælleproblemet – for nu at tage et par væsentlige.

Problemet med regeringens forslag er, at det overhovedet ikke med nogen form for præcision forholder sig til de problemer, der er rejst, men bare er en generel, vanvittig gaveuddeling.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg kunne se på hr. Lykketofts lune smil, at han følte, at han havde fundet en mægtig god pointe og lidt af de vises sten ved at sige, at enhver skat koster beskæftigelse, så derfor kan man ikke anføre det imod en speciel skatteform. Det lyder umiddelbart meget tiltalende, lige når man hører det.

Man skal ikke tænke sig ret længe om, tror jeg hr. Lykketoft vil give mig ret i, før man opdager, at det altså ikke holder vand. Den skat, som jeg antager hr. Lykketoft og jeg selv betaler, kan vi selvfølgelig ikke omsætte i forbrug, og dermed kunne den siges at koste beskæftigelse. Men pengene, som vi betaler i skat, går jo ud til en anden form for forbrug og skaffer derfor beskæftigelse, måske ikke i supermarkedet, men så andetsteds. De går ud til noget, hr. Glistrup ofte ikke synes om at de går til, men som hr. Lykketoft og jeg er enige om at der bør gå penge til, og som giver arbejdspladser.

Dette gælder ikke for formueskatten, som i mange tilfælde går fra kapital, der ellers ville være blevet investeret. Disse kapitaler, som nu ikke investeres og i meget stor udstrækning eksporteres, kunne ellers føre til oprettelse af arbejdspladser og endda skabelse af valuta. Så jeg tror ikke, det forholder sig så enkelt, som hr. Lykketoft her meget smart forsøgte at fremstille det.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Det forholder sig aldrig, hr. Arne Melchior, så enkelt, som man kan gøre det op i en kort bemærkning i Folketinget. Men problemet er, at hvis regeringen mener det alvorligt med, at den skal have orden i landets økonomi, så er den, hvis den får gennemført det her forslag, nødt til at finde nogle andre indtægter eller nogle andre beskæftigelsesfjendtlige nedskæringer til at dække indtægtstabene ind med. Det er den ene kendsgerning.

Den anden kendsgerning er, at det jo er et rent postulat at sige, at de penge, som lønmodtagerne betaler i skat, ville de ellers bare have snødet op og overhovedet ikke sparet op og overhovedet ikke investeret nogen steder i noget fornuftigt. Men at vi kan være helt sikre på, at de mennesker, der tilfældigvis er blevet udstyret med en stor formue, som måske er resultatet af tidligere generationers udbygning af andre menneskers arbejdskraft, hvis de får en skattelettelse, søreme investerer den i noget, der er beskæftigelse i, hvad er det dog for noget at påstå i en kort bemærkning?

Glistrup (FP):

En fjerdedel af Folketingets partier betegner sig selv som klassepartier, og med dette marxistiske udtryk er det den samme klasse, som Socialdemokratiet og SF her sigter til. Netop den klasse, som de pågældende mener de repræsenterer – modsat os andre seks, der gerne vil have et Danmark for hele folket – er den, der har rådighed over de største formuer her i Danmark. Derfor må man jo virkelig sige, at det er umiddelbart imponerende, at de to klassepartier går imod nedsættelse af formueskatten. Tænk på, hvor vi har de store formuer: i Georg Poulsens, Martin Rømers, Hardy Hansens og andres legestuer! Det er dér, de store formuer ligger.

Så snart vi andre begynder at rynke lidt på næsen ad det, kommer statsministeren rendende med en halvglemte grundlovsparagraf og siger, at de skam skal have lov til at beholde deres 24 mia. kr., eller hvor meget det nu er, de har udsuget sig frem til, som hr. Lykketoft udtrykte det. Men de skal ikke have deres formueskat nedsat. Det er da selvfølgelig rørende, for de betaler nemlig ingen formueskat. Og derfor kan man måske nok forstå det.

Men går man så til kernevælgerne for de to partier Socialdemokratiet og SF, så er det jo også de store formuebesiddere her i landet. Ikke de mange, som stemmer socialdemokratisk, for det gjorde deres bedstefar, og de har ikke opdaget, at Hedtoft og Stauning er døde, og derfor stemmer de også socialdemokratisk. Nej, kernevælgerne, de dominerende i den socialdemokratiske partiorganisation, i SF's partiorganisation for den sags skyld for at tage hr. Jens Thoft med, folketingsmedlemmer osv., det er jo dem, der har de store formuer i form af deres pensionsrettigheder, som er pristals- og velstands-